

[Indenrigsministeren.]

syn til samtlige foreliggende Forhold i Henseende til disse Privilegiens hele Stilling. Dette er søgt sikret i Lovforslagets § 49, og jeg kan ikke tænke mig andet end, at det ærede Medlem er enig med mig i, at de Direktiver, der er givet i denne Paragraf med Hensyn til Fastsættelsen af Erstatningerne, er fuldt tilfredsstillende. Jeg maa i saa Henseende minde om, at det ærede Medlems Parti jo tidligere har udtalt sig om hele dette Forhold. Det ærede Medlems Partis Ordfører i Landstinget, afdøde Konsul Birch, udtalte sig herom under Behandlingen af Lovforslaget i 1923—24 og sagde ved den Lejlighed, at man ved Afgørelsen af disse Forhold ikke maa glemme, at nye Apoteker kan oprettes til Skade for de bestaaende, at Staten kan ansætte lavere Priser, at Staten kan lægge Afgifter ogsaa paa de reelle Privilegier, og at Staten endelig kan lade Salget af flere Varer gaa over til fri Handel. De, der erindrer denne Debat i Landstinget, vil huske, hvorledes Konsul Birch endog gik saa vidt, at han mente, at Staten i sin Tid, i 1895, kunde have lagt ganske tilsvarende Afgifter paa de reelle Privilegier som paa de personlige. Konsul Birch udtalte endvidere med Henblik paa en kommende Afløsning, at Forudsætningen for Forhandlinger herom maatte være, at Apotekerne vidste, at hvis man ikke kom til en Overenskomst, vilde Staten benytte sin Ret til at oprette nye Apoteker eller til at paalægge ogsaa de reelle Privilegier en Afgift. Jeg tror, at man med Sandhed kan sige, at mit Forslag paa dette Omraade og de Synspunkter, jeg har givet Udtryk for, er endog mere moderate end de Synspunkter, som Venstres Ordfører den Gang gav Udtryk for i Landstinget.

Den ærede Ordfører for Venstre omtalte ogsaa Afløsningsordningen. Jeg forstod, at det ærede Medlem mente, at den var noget indviklet, saaledes som den var bygget op med Afviklingskassens Forrentning af Afløsningssummerne til Apotekerne med 4½ pCt. og derefter Apotekernes Amortisationsafgift til Afviklingskassen med 5 pCt. Det ærede Medlem antydede, saaledes forstod jeg det, at det maaske alt sammen kunde have været klaret med, at Apotekerne efter Afløsningen svarede ½ pCt. af Afløsningssummen. Dette er imidlertid en Misforstaaelse. Grundlaget for hele Afløsningen er Erstatningssummen, der ydes enten i rede Penge eller i Obligationer, og det er jo klart, at ydes Erstatningen helt eller delvis i Obligationer, vil Afviklingskassens Renter ikke skulle svares til den

paagældende Apoteker, men til den, der har erhvervet Obligationerne. Afløsningens Erstatning er en Akt for sig, noget andet er, at der i Ordningen gives Privilegiehaveren en Ret til at fortsætte som personel Apoteker, en Ret, som den paagældende hidtidige Indehaver af det reelle Privilegium kan benytte eller lade være at benytte, men altsaa en Ret til at fortsætte, vel at mærke paa ganske bestemte Vilkaar, herunder Ydelse af en Amortisationsafgift paa 5 pCt. til Afviklingskassen.

I denne Forbindelse skal jeg i Anledning af det ærede Medlems Bemærkninger om det eventuelle Kurstab sige, at Erstatningen jo fastsættes til et bestemt Beløb, og udbetales Beløbet i Obligationer, der ikke er Pari værd, maa der selvfølgelig tages Hensyn hertil.

Med Hensyn til de Vanskeligheder, der kan opstaa ved Afløsningen for de paagældende Privilegiehavere i Forholdet til Pant haverne, bad det ærede Medlem mig bekræfte, at man ved de Forhandlinger, som skal finde Sted med den enkelte Apoteker om Afløsningen, i høj Grad vil tage Hensyn til den enkeltes Forhold, ogsaa hans eventuelle Pant i Privilegiet. Jeg skal gerne bekræfte dette, for saa vidt der kan blive Tale om at virke formidlende i saadanne Tilfælde, medens der selvfølgelig ikke med Hensyn til Erstatningens Størrelse kan tages Hensyn til den enkeltes Panteforhold. Erstatningens Størrelse maa selvfølgelig, som jeg allerede har nævnt, alene afhænge af Privilegiets Værdi.

Den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti, Hr. C. J. F. Sven, mente, at det var en Fejl, at dette Lovforslag ikke byggede paa en egentlig Kommissionsbehandling. Ja, jeg har jo nok hørt en Fugl synge om, at denne Sag kunde man passende henlægge til en Kommission, der saa kunde afgive Betænkning i Løbet af 2—3 Aar. Dette har jeg afvist. Jeg erkender, at en Kommission kan være et udmærket Arbejdsinstrument overfor visse Problemer, som skal forelægges Lovgivningsmagten. Men der er ogsaa Omraader, hvor en Kommission blot vil formaa at sinke en Sag unødigt, og jeg tillader mig at benægte, at der i den Opgave, her har foreligget, efter de Udredninger, der tidligere har fundet Sted af hele dette Forhold, var noget, som ikke kunde løses i Samarbejde mellem Ministeriet og Sundhedsstyrelsen. Det ærede Medlem maa derfor undskyldte mig, at jeg har foretrukket at føre dette Lovforslag frem i Løbet af 2—3 Maanedere i Stedet for i Løbet af 2—3 Aar.